

02

נתינה

לככרו של איבור ישראל
עמית צור הי"ד

אחים
לנצח

הופכים
דיכרון
למורשת

OLAMI MENTORSHIP

הרבה דברים נאמרו על עמית היקר, אבל דבר אחד חזר על עצמו
שוב ושוב: הנתינה.

"יש כל כך הרבה מה לספר עליך כי כמו שאמרו לפני, הנתינה שלך
היא בלתי ניתנת לתיאור! כל פעם כשביקשתי ממך עזרה היית מתייצב
ולא משנה באיזה מצב היית אף פעם לא אכזבת." כפי שכתבה דודתנו
של עמית.

את הפרק הזה הקדשנו לתכונה שכל כך אפיינה את עמית:

לתת.

תמיד

לכל אחד,

גם כשזה קשה,

גם כשזה לא פופולרי

וכמובן – מבלי לבקש תמורה.

המון סיפורים סופרו על עמית ועל הנתינה האינסופית שלו.

ניסינו לבחור את אלו המתארים נקודות מיוחדות, מקווים שלא טעינו.

הגננת של עמית מספרת: כאשר חבר ביקש עזרה, אתה הראשון לתת עזרה מכל הלב. זוכרת את המשפט שהיית אומר "אף חבר לא יהיה לבד, אני תמיד אהיה איתו".
זה היה עמית - ילד עם ערכים שהיו נר לרגליו.

עמית בן חור מספר: "אני ועמית הכרנו עוד מילדות, אבל לא באותה הרמה כמו שהתחלנו להתחבר בכיתה י', בזכות משחק משותף ב'סוני'.
ומשם? משם זה רק התגבר!
בכיתה י' לא הייתי מחובר לחברים מהיישוב, ולא הייתי יושב ומשחק איתם. לא הזמינו אותי. לעומת זאת את עמית היו מזמינים תמיד. עמית בחיים לא השאיר אותי לבד. תמיד היה מעדיף שנשב רק אני והוא, לילות שלמים, ונדבר ונצחק הוא העדיף לשבת איתי מאשר להיות עם כל החבר'ה ואותי להשאיר אותי לבד. ומשם זה הפך להרגל..."

יזרעאל נתינה

כַּח הַנְּתִינָה

"כַּאֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם, עָשָׂהוּ לְנוֹתָן וְנוֹטֵל, כַּח הַנְּתִינָה הוּא כַּח עֲלִיּוֹן מִמְּדוֹת יוֹצֵר הַכֹּל - בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא מְרַחֵם וּמִיִּטִּיב וְנוֹתָן מִבְּלִי קִבֵּל דָּבָר בְּתַמּוּרָה, הֵן לֹא יַחְסֹר לוֹ [=לְאֱלֹהִים] כְּלוּם... וְכִכָּה עָשָׂה אֶת הָאָדָם כַּכְּתוּב בְּצִלְמֵ אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם כִּי יוּכַל לְרַחֵם וּלְהִיטִיב וּלְתַן".

"אֲבָל כַּח הַנְּטִילָה הוּא אֲשֶׁר יִתְאַוֶּה הָאָדָם לְמִשְׁךְ אֱלֹהֵי אֶת כָּל הַבָּא בְּתַחֲמוֹ כַּח זֶה הוּא אֲשֶׁר יִקְרְאוּהוּ בְּנֵי הָאָדָם "אֶהְבֵּת עֲצָמוֹ" וְהוּא שׂוֹרֵשׁ כָּל הָרְעוֹת".

(הרב אליהו דסלר, מכתב מאליהו – חלק א עמ' 32)

לבן שנים מחלב

"אמר רבי יוחנן: 'טוב המלבין שנים לחברו [=שגורם לחברו שישמח וישחק ויראו השנים] יותר ממשקהו חלב, שנאמר: 'לבן שנים מחלב', אל תקרי לבן שנים אלא לבון שנים". נתאר לפנינו איזה הנאה גורם אדם לחברו בשעה שהוא משקהו חלב, ובפרט בזמן שחברו מעלה מצמאון וקר לו, והוא בא ומשקה אותו חלב חם ומרוה. ואם נראה אדם שמשכים כל יום בפקר וחוזר עד הערב על פתי העניים והחולים ומשקה אותם חלב, כמה נעריך את האדם הזה ובאלו תארים של טוב ומטיב נכתיר אותו. הרי לא נמצא כדגמתו.

והנה באים חז"ל ומגלים לנו שיש לכל אדם היכלת ובלי טרחה יתרה לגמל חסד עם חבריו במדה עוד יותר גדולה, והיא להלבין להם שנים ולהראות להם פנים מאירות ומסבירות, כי הנעמה זו גדולה יותר מהשקאת חלב".

(אור הצפון חלק א - מאמר "המלכת את חברך")

הנתינה הנכונה היא לא סתם לתת, הנתינה חייבת להיות מושכלת, מתוך הבנה אמיתית בחוסר והדרך למלא אותו.

"אשרי משכיל אל דל" (תהלים מא) [דל=האדם הנזקק].
אמר רבי יונה: אשרי נותן אל דל - אין כְּתוּב כָּאֵן, אֶלָּא
אשרי משכיל [=פועל בשכל] אל דל, הוי [=היה] מְסַתְּפֵל בּוּ
היאך לזכות עמו".

(ילקוט שמעוני תורה פרשת בהר רמז תרסה)

"אשרי משכיל אל דל", שהוא שם שכל וְהַבִּין אֶל צָרְךָ
הַדֵּל [=האדם הנזקק] וְאִיךָ יוֹעִילָהּ [=יועיל לו]"

(אלשיך שמואל א פרק יח)

מתן בסתר – שהמקבל לא ידע ממי הוא מקבל

הרמב"ם כותב שהמעלה השישית והגבוהה במצוות הצדקה היא "מתן בסתר" מבלי שהמקבל ידע ממי הוא מקבל.

"שִׁידַע הַנּוֹתֵן לְמִי יִתֵּן וְלֹא יֵדַע הָעֵנִי מִמִּי לָקַח. כְּגוֹן גְּדוּלֵי הַחֲכָמִים שֶׁהָיוּ הוֹלְכִין בְּסֵתֵר וּמְשַׁלְּכִין הַמַּעוֹת בְּפִתְחֵי הָעֵנָיִם. וְכֵּן רָאוּ לַעֲשׂוֹת וּמַעֲלָה טוֹבָה הִיא."

צידה לדרך

"וְכַאֲשֶׁר תִּקְוֶה מִן הַסֵּפֶר תִּחְפֹּשׂ בְּאֲשֶׁר לְמַדָּתְךָ אִם
יֵשׁ בּוֹ דְבַר אֲשֶׁר תּוּכַל לְקַיְמוֹ".

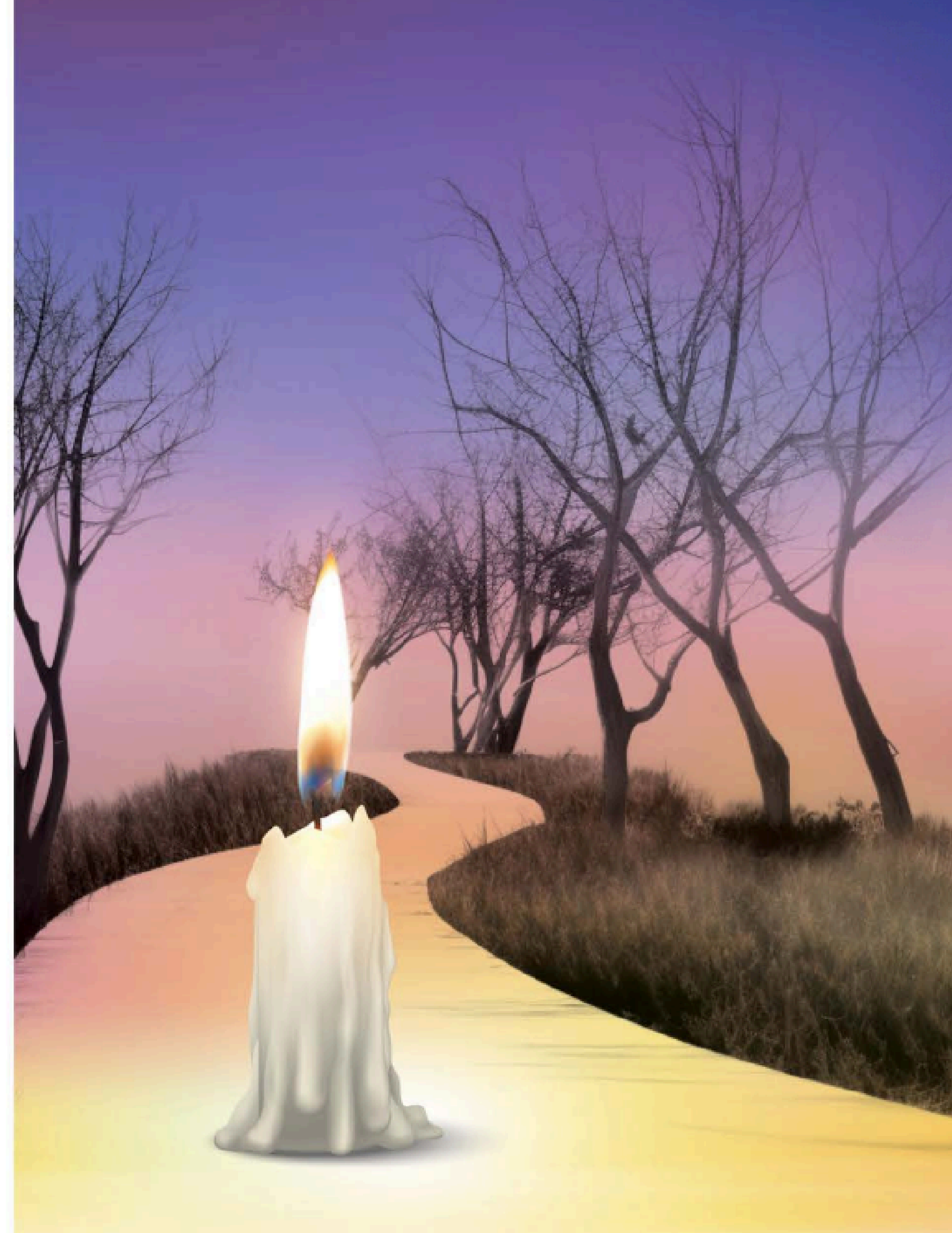
(אגרת הרמב"ן)

אז מה אני למדתי מעמית?

את מה אנסה ליישם?

האם אביט קצת יותר אל האחר?

האם אנסה להשכיל אל דל?

להצטרפות
ולחומרי לימוד
נוספים סרקו
והיכנסו לאתר
אחים לנצח

אחים
לנצח

© כל הזכויות שמורות ל'אחים לנפש'

OLAMI MENTORSHIP

